

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **J. B.**

zastoupená advokátem JUDr. Vladimírem Ježkem
sídlem Dvořákova 26, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2019 č. j. MSK 146785/2019, ve věci
dodatečného povolení stavby

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 7. 10. 2019 č. j. MSK 146785/2019 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám advokáta JUDr. Vladimíra Ježka, sídlem Dvořákova 26, 702 00 Ostrava.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2019 č. j. MSK 146785/2019, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti usnesení Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 18. 7. 2019 č. j. MMFM 112208/2019, kterým bylo podle ust. § 66 odst. 1 písm. b) zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“) zastaveno řízení o dodatečném povolení stavby „Přístavba rodinného domu čp. X v X“ na pozemku st. p. X parc. č. X v k. ú. X (dále jen „stavba“) a toto usnesení bylo potvrzeno.
2. V podané žalobě žalobkyně namítla, že rozhodnutím Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 27. 10. 2017 č. j. MMFM 142643/2017 byla zamítnuta žádost o vydání dodatečného stavebního povolení na přístavbu domu čp. X v X, kterou podala spolu s manželem J. B. Následně vydal tentýž správní orgán rozhodnutí ze dne 23. 3. 2018 č. j. MMFM 41974/2018, jímž rozhodl o odstranění stavby. Žalobkyně se neúspěšně domáhala zrušení rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání stavebního povolení v přezkumném řízení.
3. Následně žalobkyně spolu s manželem provedla změny ve vlastnických poměrech pozemků, kdy přikoupili některé okolní pozemky, takže v současné době již neexistuje žádný z věcných důvodů, pro které byla jejich žádost o vydání dodatečného stavebního povolení zamítnuta, tj. přístavba se nenachází v hranici veřejné komunikace a procento zastavěnosti jejich pozemků se změnilo tak, že vyhovuje požadavkům uvedeným v opatření obecné povahy (územní plán).
4. Na základě této změny poměrů podali stavebníci dne 14. 6. 2019 novou žádost o nové rozhodnutí, kterým by byla stavba dodatečně povolena. O této žádosti bylo rozhodnuto prvostupňovým správním orgánem bez věcného projednání s odůvodněním, že o žádosti o dodatečné povolení stavby bylo již pravomocně rozhodnuto dne 20. 3. 2017 a pravomocně bylo rozhodnuto také o odstranění stavby. Nové projednání žádosti o téže stavbě je proto nepřípustné.
5. Stavebníci v podaném odvolání namítli nesprávnost postupu stavebního úřadu, spočívající v tom, že o žádosti bylo rozhodováno pouze procesně bez meritorního projednání, když nová žádost není pouhým opakovaným návrhem v téže věci, neboť se uplatňují nové důvody a nové skutečnosti. Jedná se tedy o žádost o nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu.
6. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání s odůvodněním, že z podané žádosti není zřejmé, že se má jednat o žádost o vydání nového rozhodnutí podle § 101 správního řádu. Toto právní posouzení považuje žalobkyně za nesprávné. Postup, kdy by bylo nutno nejprve stojící přístavbu odstranit a poté podat novou žádost o povolení nové přístavby podle stejného projektu, považuje za absurdní.

7. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že trvá na věcné i právní správnosti svého rozhodnutí. Má za to, že jelikož nevedl řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen stavební zákon), nebyly splněny podmínky pro vedení řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby podané dne 14. 6. 2019. V odvolacím řízení žalovaný z předloženého spisu zjistil, že důvodem, proč stavební úřad posoudil podanou žádost jako zjevně právně nepřipustnou a nezahájil řízení o odstranění stavby, byla skutečnost, že v dané věci bylo již dříve vedeno řízení o odstranění stavby a bylo pravomocně ukončeno rozhodnutím ze dne 23. 3. 2018. V této souvislosti poukázal žalovaný na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), konkrétně na rozsudek sp. zn. 1 Ans 9/2009. Žalovaný zpochybnil, že by podle obsahu žádosti ze dne 14. 6. 2019 měla být nově podaná žádost podnětem pro vydání nového rozhodnutí podle § 101 správního řádu. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i správní řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s.ř.s.“) a byl vázán žalobními body uvedenými v žalobě.
9. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že žalobkyně a J. B. podali u správního orgánu I. stupně dne 14. 6. 2019 žádost označenou „žádost o dodatečné povolení stavby“. Za stavbu označili přístavbu rodinného domu čp. X v X a uvedli její základní údaje. V žádosti dále uvedli, že se podává opakovaně v důsledku změny poměrů vlastnictví k sousedním pozemkům, čímž dochází ke změně poměrů z hlediska procenta zastavěnosti i z hlediska obecných požadavků na výstavbu, což byly důvody pro zamítnutí předchozí žádosti o vydání povolení stavby. Stavebníci uvedli, že v mezidobí nabyli do svého vlastnictví pozemek parc. č. X v k. ú. X a uzavřeli smlouvu na odkup části parcely p. č. X přiléhající k parc. č. X označené jako pozemek p. č. X v geometrickém plánu č. X s tím, že kupní smlouva na odkup části pozemku je předmětem vkladového řízení č. j. V-4596/2019. Usnesením ze dne 18. 7. 2019 č. j. MMFM 112208/2019 správní orgán I. stupně řízení o žádosti zastavil podle ust. § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, jelikož se jedná o opakovanou žádost o dodatečné povolení stavby, která však nebyla podána v rámci řízení o odstranění stavby, když o odstranění stavby bylo již pravomocně rozhodnuto. Zahájení nového řízení o odstranění téže stavby brání překážka věci již pravomocně rozhodnuté podle ust. § 48 odst. 2 správního řádu, a proto je také opětovná žádost o dodatečné povolení stavby zjevně právně nepřipustná.
10. Proti tomuto rozhodnutí podali stavebníci odvolání, v němž poukázali na institut tzv. nového rozhodnutí podle ust. § 101 správního řádu, který se uplatní právě tehdy, jestliže nastaly nové skutečnosti či nové důkazy, které v době původního řízení neexistovaly. O podaném odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného, který v odůvodnění svého rozhodnutí aproboval závěry správního orgánu I. stupně.
11. Podle ust. § 101 písm. b) správního řádu provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta.

12. K významu a otázkám aplikace tohoto ustanovení lze odkázat na komentář ke správnímu řádu (*JUDr. Josef Vedral, Ph. D., Správní řád.Komentář., BOWA POLYGON, Praha 2006; 2012, str. 880*), který upřesňuje, že se vlastně nejedná o vydání nového rozhodnutí ve věci, neboť pravomocné rozhodnutí o zamítnutí žádosti netvoří překážku pravomocně rozhodnuté věci. V judikatuře se uvádí, že v řízení zahajovaném na návrh mohou materiálně právní moci nabýt pouze pozitivní správní rozhodnutí, zatímco negativní správní rozhodnutí nabývají pouze formální právní moci. Negativní rozhodnutí tak nebrání správnímu orgánu v provedení nového řízení a vydání nového rozhodnutí v téže věci (viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 22 Ca 58/2000). Ust. § 101 písm. b) má přímou návaznost na ust. § 102 odst. 3 správního řádu, podle kterého lze nové řízení podle § 101 zahájit na žádost i v případě, že původní řízení bylo zahájeno z moci úřední a naopak. To znamená, že pokud byla určitá žádost v původním řízení pravomocně zamítnuta, je možné, aby nové řízení, ve kterém bude takové žádosti vyhověno, bylo zahájeno nejen na základě nové žádosti, ale i přímo z iniciativy příslušného správního orgánu. Vyhovění žádosti, která byla dříve pravomocně zamítnuta novým rozhodnutím, bude připadat do úvahy zejména dojde-li následně ke změně podmínek, za nichž byla žádost v původním řízení posuzována, a to jak podmínek souvisejících přímo s osobou žadatele tak i dalších podmínek.
13. V posuzované věci je nezbytné vykládat obecné ust. § 101 písm. b) správního řádu v konkrétních souvislostech, zde v rámci řízení o dodatečném povolení stavby dle stavebního zákona.
14. Žalovaný ve své právní argumentaci poukázal především na princip zakotvený v § 129 odst. 1 písm. b) a v následujících odstavcích tohoto ustanovení stavebního zákona, který platí s různými obměnami (stavební úřad poučí/nepoučí, lhůta pro žádost o dodatečné povolení je/není stanovena) od počátku účinnosti zákona č. 183/2006 Sb.: řízení o dodatečném povolení stavby je zvláštní tím, že je „vlozeno“ do řízení o odstranění stavby a do jisté míry je s ním svázáno (srov. rozsudek NSS ze dne 11.11.2014 č.j. 6 As 207/2014-36, bod 11, a jím odkazovaný rozsudek NSS ze dne 23.11.2011 č.j. 3 As 18/2011-117, bod VII.a/).
15. Žalovaný v posuzované věci poukazoval na rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2010 č. j. 1 Ans 9/2009-87, který však krajský soud nepovažuje za příléhavý. Jak vyplývá z obsahu tohoto rozsudku, NSS se v něm zabýval provázaností řízení o odstranění stavby a řízení o jejím dodatečném povolení a dospěl ke zcela správnému a konstantní judikaturou prověřenému závěru, že nelze vést řízení o dodatečném povolení stavby, aniž by bylo současně před tím zahájeno řízení o jejím odstranění, resp. nelze uvažovat o vedení zcela samostatného řízení o dodatečném povolení stavby. Označený rozsudek nečinil žádné závěry k institutu *nového rozhodnutí ve smyslu ust. § 101 správního řádu*, neboť se aplikací tohoto ustanovení vůbec nezabýval. Nezabývaly se jím ostatně ani správní orgány obou stupňů v nyní posuzované věci, ačkoliv z opakované žádosti jednoznačně vyplynula změna poměrů na straně stavebníků.
16. Krajský soud se neztotožňuje s názorem žalovaného, že podle obsahu žádosti ze dne 14. 6. 2018 nebylo možno se domnívat, že se stavebníci domáhají aplikace institutu dle § 101 písm. b) správního řádu. V obsahu žádosti totiž stavebníci detailně popsali změnu poměrů, která nastala rozšířením jejich vlastnictví o přilehlé pozemky a výslovně uvedli, že touto

změnou sledovali vyhovění požadavkům stanoveným nejen právními předpisy, ale také územním plánem. Na institut nového rozhodnutí dle ust. § 101 písm. b) správního řádu pak poukázali výslovně v odvolání.

17. O předchozím vedení řízení o odstranění stavby a v jeho rámci také řízení o dodatečném povolení stavby není mezi účastníky sporu. Existuje tedy v rámci předchozího řízení řádně a včas uplatněná žádost o dodatečné povolení stavby, na niž je možno „navázat“ s použitím § 101 písm. b) správního řádu. Negativní rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu 1. stupně o žádosti o nové řízení ve věci dodatečného povolení stavby založené pouze na vytržené citaci rozsudku NSS sp. zn. 1 Ans 9/2009, tak neobstojí. Zároveň – právě s ohledem na velmi úzkou souvislost obou řízení (dodatečné povolovacího a odstraňovacího) – představuje tato situace důvod pro stavební úřad také k novému „otevření“ řízení o odstranění stavby, ačkoli obecně typově jde o řízení z úřední povinnosti. Novým řízením o dodatečném povolení stavby se totiž stavební úřad ocitá v obdobném postavení, na nějž pamatuje § 129 odst. 2 stavebního zákona – po uplatnění žádosti o dodatečné povolení stavby stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti.
18. Krajský soud si je vědom rozsudku NSS ze dne 11.1.2018 č.j. 1 As 272/2017-82, jehož právní věta zní: *Pokud bylo pravomocné rozhodnutí vydáno v řízení zahájeném ex officio, není možno zahájit a vést nové řízení podle § 101 písm. b) správního řádu, neboť není splněna podmínka existence dříve zamítnuté žádosti.* Jak již krajský soud zdůraznil výše, při používání judikatury je třeba uvažovat v souvislostech a zohlednit, z jakých skutkových okolností soudy vycházely, nikoli jen citovat jednotlivé věty z rozhodnutí. Rozsudek NSS č.j. 1 As 272/2017-82 se sice zabýval novým řízením podle správního řádu v souvislosti s řízením o odstranění stavby, resp. terénních úprav, avšak původní řízení probíhalo v režimu § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb. (dále jen „starý stavební zákon“). Podle starého stavebního zákona bylo vedeno pouze jedno řízení (o odstranění stavby), které se nepřerušovalo po případné žádosti o dodatečné povolení stavby, a výsledkem řízení bylo buď rozhodnutí o odstranění stavby, nebo rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. V případě řešeném v rozsudku č.j. 1 As 272/2017-82 dále nebyla vůbec vznesena žádost o dodatečné povolení, jak vyplývá z bodu 58 rozsudku, takže zde nebylo možno vůbec uvažovat o podmínce existence dřívější zamítnuté žádosti. V nyní posuzované věci je však skutková situace jiná.
19. Na základě shora uvedené právní argumentace dospěl krajský soud k závěru, že napadené rozhodnutí ani rozhodnutí stavebního úřadu ohledně nového řízení ve věci odstranění stavby nemůže obstát.
20. Na základě shora uvedeného proto krajský soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.), v němž je vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně byla v řízení procesně úspěšná a vzniklo jí vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Její náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z nákladů právního zastoupení za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč, 2 x režijní paušál po 300 Kč (ust. § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.,

advokátního tarifu, v platném znění). Náhrada nákladů právního zastoupení tak činí 6 800 Kč. Tato částka byla zvýšena v souladu s ust. § 57 odst. 2 s.ř.s. o částku, jež odpovídá příslušné sazbě daně, kterou je advokát povinen zaplatit podle zvláštního právního předpisu, tj. o 1 428 Kč. Celková částka nákladů řízení žalobkyně tak činí 11 228 Kč.

20. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o.s.ř.“) týkající se nabytí právní moci rozhodnutí stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 168 o.s.ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobkyni v řízení zastupoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněná podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 30. července 2020

JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu